

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ה"פ 26364-11-10 אופטיבייס בע"מ ואח' נ' אופטיבייס טכנולוגיות בע"מ ואח'

בפני כב' השופט יונה אטדגי

המבקשות: 1. אופטיבייס בע"מ
2. OPTIBASE INC

ב"כ עוה"ד דוד פורר ונדב צ'רנילס

נגד

המשיבות: 1. אופטיבייס טכנולוגיות בע"מ
2. STRADIS INC

ב"כ עוה"ד שלומי תורג'מן ודורון אפיק

החלטה

בבקשה לעיכוב הליכים לפי סעיף 5 לחוק הבוררות

1. לפני בקשת המשיבות לעיכוב הליכים בתובענה זו, בהתאם לסעיף 5 לחוק הבוררות, התשכ"ח – 1968 (להלן – **החוק**).

יצוין, כי הבקשה לעיכוב הליכים כלולה בבקשה רחבה יותר של המשיבות למחיקת התובענה על הסף מחמת עילות שונות, אך על פי סדר הדברים נדרש להכריע תחילה בבקשה הנדונה כאן.

רקע עובדתי:

להלן יפורטו העובדות הנדרשות להכרעה בבקשה זו.

2. בין הצדדים נכרת הסכם, במסגרתו רכשו המשיבות מהמבקשות את פעילותן של המבקשות בתחום הוידאו ודברים הנלווים לכך. הסכם הרכישה מיום 16.3.10 צורף כנספח 1 לתובענה (להלן – **ההסכם**).

3. ההסכם כולל תנייה, לפיה כל הסכסוכים שבין הצדדים בקשר להסכם שביניהם יועברו לבוררות.

סעיף 11.3.1 להסכם :

"11.3.1 Arbitration

. . . any Claims related to this agreement shall be exclusively resolved by arbitration in accordance with this § 11.3. . . "

יחד עם זאת נקבע בהסכם, כי הצדדים יהיו רשאים לעתור לבית המשפט למתן צו מניעה זמני, סעיף 11.3.2 :

" 11.3.2 Interim Relief

Notwithstanding anything in this § 11, each Party may seek interim injunctive relief from a court of competent jurisdiction provided that such interim injunction relief shall be until an arbitrator is appointed. . . "

4. כל צד טוען להפרת ההסכם על ידי הצד האחר.

תחילה הגישו המשיבות את תובענתן, [ה.פ. 32769-10-10](#), הנדונה בבית משפט זה (בפני כב' השופט פרגו). יצוין, כי התובענה (להלן – תובענה א') הוגשה כנגד המבקשת 1 בלבד, ובמסגרתה עתרו המשיבות למתן צווי מניעה קבועים, להורות למבקשת (המשיבה שם) לחדול מלפנות ללקוחותיהן, להימנע מנטילת דברי דואר שלהן ולהשיב להן דברי דואר השייכים להן ושניטלו על ידה.

יחד עם התובענה, הגישו המשיבות בקשה לצו מניעה זמני להורות על הסעדים האמורים (העתקי תובענה א' והבקשה לסעד זמני צורפו כנספחים 7 ו-8 לתובענה זו).

כב' השופט זפט דחה את הבקשה למתן סעד זמני במעמד צד אחד (נספח 3 לטיעונים המשלימים של המבקשות), וגם כב' השופטת ברון דחתה בקשה דומה (נספח 5 לטיעונים הנ"ל).

5. בתובענה א' (סעיף 4) וכן בבקשה לסעד זמני (סעיף 6) ציינו המשיבות כך :
'סמכותו של בית המשפט :

בהתאם לסעיף 11.3.2 להסכם הרכישה, בעוד שסכסוכים בין הצדדים יידונו בבוררות, רשאי כל צד לבקש ולקבל סעדים זמניים מבית המשפט המוסמך."

6. יצוין, כי הדיון בתובענה א' טרם החל, ועל פי הדברים שנמסרו לבית המשפט על ידי ב"כ המשיבות, הדיון בה נדחה כדי לתת שהות למתן החלטה זו.

7. כחודש לאחר הגשתה של תובענה א', הוגשה תובענה זו. גם בתובענה זו עותרות המבקשות למתן צווים קבועים שיורו למשיבות להימנע מפתיחת דברי דואר השייכים להן ולהשיב להן דברי דואר שלהן שכבר ניטלו על ידי המשיבות, אך מבוקשים בה סעדים נוספים, מהותיים יותר: להעביר להן המחאות שנכתבו לפקודתן ושניטלו על ידי המשיבות, להפקיד בנאמנות סך של למעלה מ-600 אלף דולר בחברה מסוימת, להצהיר כי המשיבות חייבות להן דמי שכירות ועוד. בעקבות כך הגישו המשיבות בקשה זו.

טענות הצדדים:

8. המשיבות מסתמכות, כמובן, על סעיף 11.3.1 להסכם, הקובע שכל הסכסוכים הנובעים מההסכם יועברו לבוררות, ועותרות, לכן, לעיכוב ההליכים לפי סעיף 5 לחוק. המבקשות טוענות, כי תנאי לעיכוב ההליכים לפי סעיף זה הוא 'שהמבקש היה מוכן לעשות את כל הדרוש לקיום הבוררות ולהמשכה ועדיין הוא מוכן לכך', ותנאי זה לא התקיים, כיוון שבהגשת תובענה א' לבית המשפט גילו המשיבות שהן אינן מעוניינות בבירור הסכסוך בבוררות.

9. המשיבות משיבות על טענת המבקשות, כי תובענה א' הוגשה לשם קבלת הסעדים הזמניים בלבד, והן היו רשאים לעשות כן על פי סעיף 11.3.2 להסכם. המבקשות מסכימות (בהגינות, יש לומר), שאילו המשיבות היו מבקשות רק סעד זמני עד למינוי בורר, לא היה בכך כדי להפקיע את זכותן לדרוש את העברתה של תובענה זו לבוררות (סעיף 13 לטיעונים המשלימים), אלא שלטענתן המשיבות בתובענה א' שהגישו לא עתרו לסעד זמני בלבד, אלא לצווים קבועים. המשיבות עונות על כך שהתובענה לצווים קבועים נדרשה לשם קבלת הסעדים הזמניים ואין לפרש את הגשת תובענה א' כויתור שלהן על בירור הסכסוכים שביניהן בבוררות.

דין:

10. נטיית בית המשפט היא לתת תוקף להסכמי הבוררות ולהיענות לבקשה לעיכוב ההליכים בתביעה שהוגשה לו. רק אם יש טעם מיוחד שלא לעכב את ההליכים יסרב בית המשפט לבקשה. דבר זה מטיל את נטל ההוכחה על המתנגד לבקשה, ועליו להוכיח ולשכנע את בית המשפט מדוע אין לעכב את ההליכים (פרופ' סמדר אוטולנגי, **בוררות – דין ונוהל**, מהדורה רביעית, להלן – **אוטולנגי**, עמ' 283-284, והפסיקה הנזכרת שם).

11. אחד המקרים המובהקים המצדיקים דחיית הבקשה לעיכוב ההליכים היא כאשר המבקש לא גילה נכונות לקיום הבוררות (סעיף 5(א) סיפא לחוק).

תנאי זה קבוע אמנם בחוק, אך הוא בעל קירבה מושגית לשני עקרונות אחרים במשפט הישראלי: עיקרון העל של תום הלב והענף המסתעף ממנו – עיקרון המניעות וההשתק. מי שעותר לעיכוב ההליכים ואינו מוכן בעצמו לקיים את הבוררות נוהג בחוסר תום לב ואדם כזה גם מנוע ומושתק מלעתור לעיכוב ההליכים (השוו: עו"ד ישראל שמעוני, **אופק חדש בבוררות – דיני בוררות עם ערכאת ערעור**, להלן – **שמעוני**, עמ' 225, והפסיקה הנזכרת שם).

המסקנה הנובעת מכך היא, שהבחינה האם מבקש עיכוב ההליכים היה מוכן לקיים את הבוררות איננה טכנית אלא מהותית, והיא נועדה לבחון את תום ליבו ואת כוונותיו האמיתיות של המבקש, לאור מכלול נסיבות המקרה הנתון.

כך, נפסק למשל, שהגשת תביעה שכנגד איננה מונעת את הנתבע (התובע שכנגד) לבקש עיכוב ההליכים והעברת הסכסוך לבוררות, כיוון שהנתבע ביקש שלא לאבד את זכותו להגיש תביעה שכנגד ואילו בקשתו להעברת הסכסוך לבוררות יכולה לחול גם על העברת התביעה שכנגד (ת.א. (מחוזי ב"ש) 2127/96 **קיבוץ שדה יואב נ' איסכור שירותי בניה בע"מ**, 1997, כ"ב השופט אזולאי. רשות הערעור על פסק הדין נדחה על ידי בית המשפט העליון, כ"ב השופט טירקל, ברע"א 3770/97 **קיבוץ שדה יואב נ' איסכור שירותי בניה בע"מ**, 1997).

12. בענייננו אני סבור, שאין להסיק מתובענה א' שהוגשה על ידי המשיבות, שהן ויתרו על בירור הסכסוך בבוררות או שהן לא היו מוכנות לקיים את הבוררות. המשיבות ביקשו לקבל סעד זמני ולשם כך הן פנו לבית המשפט, כפי שהן היו רשאיות לעשות על פי ההסכם, וגם המבקשות אינן חולקות על כך. אלא, שלשם קבלת הסעד הזמני נדרש היה להגיש גם תובענה עיקרית (תקנה 362(א) **לתקנות סדר הדין האזרחי**, התשמ"ד – 1984, החלות גם על סדרי הדין בענייני בוררות – תקנה 2 **לתקנות סדרי הדין בענייני בוררות**, התשכ"ט – 1968).

כיוון שהכלל הוא שיש להבחין בין הסעד הזמני ובין הסעד הסופי (ראו: עו"ד משה קשת, **הזכויות הדיוניות וסדר הדין במשפט האזרחי**, הלכה למעשה, מהדורה 15, עמ' 801-800), טבעי היה לנסח בתובענה העיקרית כצווים קבועים אותם צווים שהתבקשו בבקשה לסעד זמני כצווים זמניים.

13. העיקר לענייננו הוא, שניכר היטב מניסוח התובענה והבקשה לסעד זמני, שמהשיבות מודעות לצורך לברר את הסכסוך המהותי שבינן ובין המבקשות בדרך של בוררות. כך נכתב, כאמור בתובענה (סעיף 4), תחת הכותרת "סמכותו של בית המשפט":
"בהתאם לסעיף 11.3.2 להסכם הרכישה, בעוד שסכסוכים בין הצדדים יידונו בבוררות, רשאי כל צד לבקש ולקבל סעדים זמניים מבית המשפט המוסמך".
 וכך נשנה ניסוח זה בסעיף 6 לבקשה לצו זמני.

14. על כך שהגשת התובענה נדרשה לקבלת הסעדים הזמניים בלבד יעיד גם ניסוחה. למרות שבראשה מבוקש מבית המשפט לתת "צווי מניעה קבועים", הרי שבהמשך מנמקות המשיבות את הסעדים המבוקשים, תוך התייחסות לסעדים הזמניים. כך בסעיף 3.1 לתובענה:

"... המשך מעשים אלו של המשיבה יגרום למבקשות נזק אדיר אם לא יינתן צו מניעה זמני במעמד צד אחד",
 וכן בסעיף 3.3: "הכלל הוא כי כאשר מוכחת הפרה ברורה של זכות קניינית, כבמקרה דנן, יעתר בית המשפט לבקשה לסעד זמני..."

15. יתרה מזו, למרות שעל פי המפורט בתובענה א' וכן בתובענה זו, הסכסוך שבין הצדדים הוא מורכב ובעל השלכות רבות, כולל השלכות כספיות בשווי של למעלה ממיליון דולר (סעיף 1.6.3 לתובענה א', סעיף 1 לתובענה זו), הסעדים שהתבקשו בתובענה א' הם סעדים מצומצמים ומוגדרים, הנדונים בדרך כלל במסגרת בקשות לסעדים זמניים. אילו חפצו המשיבות בבירור כל הסכסוך בבית המשפט, היו תובעות בתובענה את כל הסעדים שהן זכאיות להם על פי טענותיהן (מפנה לסעיפים 1.5 ואילך בתובענה א' וכן לתכתובת בין באי כוח הצדדים שקדמה להגשת התובענה, הנזכרת בסעיף 2.4 שלה), או שהיו, לכל הפחות, מנסחות את הסעדים המבוקשים על ידן בתובענה בצורה רחבה ומקיפה יותר, ולא כ"תמונת ראי" לסעדים שהתבקשו בבקשה לסעד זמני בלבד. לשם השוואה, ניתן לעיין בסעדים שהתבקשו בתובענה זו. התבקשו בה סעדים דומים לאלה שהתבקשו בתובענה א', אך התבקשו בה גם סעדים רחבים ומקיפים יותר, הנוגעים ללב הסכסוך, דוגמת הסעד למתן צו לחייב את המשיבות להפקיד בנאמנות סך של למעלה מ-600 אלף דולר (סעיף ד') והסעד הנוגע להפרת הסכם השכירות (סעד ז').

16. יצוין, כי גם אילו לא נקבע היה בהסכם, כי הצדדים רשאים לפנות לבית המשפט לשם קבלת סעדים זמניים, הם היו רשאים לעשות כן על פי סעיף 16(א)(5) לחוק. גם בקשה כזו מוגשת במסגרת תובענה עיקרית, סביר להניח תובענה הנוגעת להליך בוררות (סעיף 16(א) רישא לחוק, וראו: שמעוני, עמ' 184).

17. ואמנם, המשיבות היו יכולות לבקש בתובענה א' שהגישו גם מינוי בורר, ובמסגרתו יכלו הן לעתור גם לקבלת הסעדים הזמניים שביקשו. אך יתכן שהן ביקשו להימנע באותו שלב מבירור הסכסוך גופו, אלא הסתפקו בקבלת הסעדים המצומצמים שהתבקשו. תעיד על כך פניית ב"כ המשיבות אל ב"כ המבקשות, סמוך לאחר הגשת התובענה הנוכחית (נכלל בין נספחי 7 לבקשה זו), בה הוצע כחלופה ראשונה קיום משא ומתן בניסיון להגיע להסדר, תוך הקפאת כל ההליכים בבית המשפט. מכל מקום, כאמור לעיל, המשיבות ציינו מפורשות בתובענה שהסכסוך עצמו צריך להתברר על פי ההסכם בבוררות.

18. במכתבו הנזכר של ב"כ המשיבות לב"כ המבקשות הוא מציע, כחלופה שנייה לחלופת המשא ומתן, להעביר את כל הסכסוך לבוררות.

אמנם, המועד הקובע להוכחת נכונותו של מי שמבקש לעכב את ההליכים ולהעביר את הסכסוך לבוררות איננו מועד הדרישה למסור את הסכסוך לבוררות, הדגש צריך להיות על ההתנהגות בעבר ולא על ההתרצות לקיים בוררות בהווה לאחר שכבר הוגשה התובענה לבית המשפט, ולכן אם בעבר הגיש הנתבע עצמו תביעה לבית המשפט בנושא הסכסוך, לא יישמע עתה בטענה כי תמיד היה מוכן לקיים בוררות (אוטולנגי, עמ' 256-266, והפסיקה הנזכרת שם), אך בענייננו, כאמור, הודיעו המשיבות כבר בתובענה שהגישו כי הסכסוך גופו, להבדיל מהסעדים הזמניים שהתבקשו, צריך להתברר בבוררות ומכתב בא כוחן שבא לאחר הגשת התובענה הנוכחית אינו סותר הודעה זו אלא מתיישב עימה.

19. גם כאשר ניתן לפרש את התנהגותו של מי שמבקש עיכוב והעברת הסכסוך לבוררות לכאן או לכאן, הנטייה היא לפרשה כך שיקוים ההסכם בדבר העברת הסכסוך שבין הצדדים לבוררות.

כך ניתן ללמוד מפסק דינו של בית המשפט העליון ברע"א [OLPHINE D8024/06](#) **MARITIME LTD. נ' קרוז וורלד דיזנהויס בע"מ** (2007), אשר קיבל את הערעור על החלטת בית המשפט המחוזי שדחתה את בקשת דולפין לעכב את ההליכים שם.

קרוז הגישה תביעה נגד דולפין וביחד איתה היא הגישה בקשה לצו זמני. דולפין העלתה אמנם בהזדמנות הראשונה, בתגובתה לבקשה לצו זמני, את הטענה כי יש להפנות את הסכסוך לבוררות עקב תניית בוררות בהסכם שביניהן, אך בדיון שהתקיים בצו הזמני, הודיעו הצדדים: *"הגענו להבנה, שמבלי לפגוע בטענות הצדדים, צו המניעה יישאר בעינו עד לדיון בתיק העיקרי"*.

בהמשך ביקשה קרוז לתקן את תביעתה, דולפין הודיעה שהיא אינה מתנגדת לכך ושומרת על זכותה להגיש כתב תשובה (התביעה הוגשה בדרך של המרצת פתיחה), ובהמשך אף ביקשה אורכה להגשת כתב התשובה ודחיית מועד הדיון.

בקשת דולפין לעיכוב ההליכים והעברת התביעה לבוררות הוגשה רק כשנתיים לאחר הגשת התביעה.

בית המשפט המחוזי פירש את התנהגותה של דולפין כזניחת רצונה לבירור הסכסוך בבוררות ודחה את הבקשה.

בית המשפט העליון (פסק הדין העיקרי ניתן על ידי כב' השופטת פרוקצ'יה) קיבל את הערעור והורה על עיכוב ההליכים בתביעה.

בית המשפט נדרש לפרשנות שניתן לתת להתנהגותה של דולפין בהליכים שפורטו, תחילה בהקשר להסכמת הצדדים בעקבות הדיון בצו הזמני (סעיף 11 לפסק הדין):

"ניסוח זה של ההסכמה בין הצדדים נתון לפרשנויות שונות: אפשרות אחת היא לפרשו כהסכמה הטומנת בחובה ויתור המבקשות על טענת עיכוב ההליכים לצורך בוררות, והסכמתן המשתמעת לברר את המחלוקת

בין הצדדים בהליך שיפוטי בבית המשפט במסגרת ה"תיק העיקרי".
אפשרות אחרת לה טוענות המבקשות היא כי הסכמתן לצו הזמני ניתנה
אגב שמירה על כל טענותיהן, לרבות טענות בדבר עיכוב הליכים, ואת כל
אלה תוכלנה להעלות במסגרת התובענה העיקרית. בנסיבות העניין,
האפשרות השניה מתיישבת עם עמדת המבקשות בפתח הדיון בצו הזמני,
ומכל מקום, אין בניסוח ההסכמה כפי שהובא לעיל משום אינדיקציה
מפורשת או משתמעת ממנה ניתן להסיק ויתור על קיום בוררות בין
הצדדים."

לאחר מכן דן בית המשפט בהסכמת דולפין לתיקון כתב התביעה ובקשתה להאריך את המועד
להגשת תשובה (שם):

"אין לראות בפעולותיהן הדיוניות של המבקשות – כגון הסכמה לתיקון
המרצת פתיחה, ועמידה על זכות להגשת תשובה ובקשת ארכה לצורך כך,
משום ויתור משתמע על הפניית הסכסוך לבוררות. שהרי גם בעל דין
העומד על בקשתו לעיכוב הליכים אמור, בעת ובעונה אחת, לפעול על-פי
כללי הדיון בהליך העיקרי כל עוד לא החליט בית המשפט על עיכוב
ההליכים. אין סתירה, איפוא, בין עמידתן של המבקשות בחובות שתקנות
סדר הדין מטילות עליהן כבעלות דין לצורך הגשת כתבי טענות במועדים
הקבועים בתקנות, לבין עמידתן, במקביל לכך, על טענתן כי יש לעכב
הליכים בתובענה, ומהלכיהן הדיוניים כבעלות דין בתובענה אינם
מבטאים, כשלעצמם, ויתור על בקשתן להעביר את המחלוקת לבוררות
(השוו ס' אוטולנגי בוררות דין ונוהל/מהדורה רביעית, 2005, כרך א), עמ'
278-279).

בהמשך (סעיף 12 לפסק הדין) מנמק בית המשפט מדוע אין לפרש גם את הגשתה של הבקשה
לעיכוב הליכים באיחור כה רב כויתור על רצונה של דולפין בקיום הבוררות, תוך נתינת משקל
לכך שטרם החלו הדיונים לגוף התביעה.

יצוין, כי הבקשה באותו פסק דין הוגשה לפי סעיף 6 לחוק הדן בעיכוב הליכים על פי אמנה
בינלאומית. בית המשפט סבר שעניין זה מהווה "חיזוק יתר" למסקנתו (סעיף 15 לפסק הדין),
אך ההנמקות העיקריות לקבלת הערעור ולעיכוב ההליכים לא התייחסו לעיכוב הליכים על פי
סעיף 6 דווקא, אלא לעיכוב הליכים בכלל, תוך התייחסות מפורשת גם לסעיף הכללי של עיכוב
הליכים, סעיף 5 לחוק (הדבר ניכר בעיקר בנימוקיו של כב' השופט גרוניס, אך ראו גם
הסתיוגותו של כב' השופט רובינשטיין, תוך הסכמה למסקנת חבריו).

20. כן מן הראוי להפנות להחלטה נוספת של בית המשפט העליון (כב' השופטת פרוקצ'ה), שנסיבות
העניין שנדונו בה דומות מעט לענייננו: [רע"א 630/06 סברילון בע"מ נ' CITRIX SYSTEMS](http://www.nvo.co.il)
(2010) INC.

בין הצדדים שם היה הסכם שכלל תניית בוררות, אולם ההליכים הזמניים הוחרגו מחובת הבוררות.

סברילון תבעה את סיטריקס בגין הפרת ההסכם והגישה בקשה לצו מניעה זמני. סיטריקס ציינה אמנם בתגובתה לבקשה את תניית הבוררות, אך הסכימה להעברת התביעה מבית המשפט המחוזי בירושלים, שם הוגשה, לבית המשפט המחוזי בתל אביב. סברילון טענה כי הסכמה זו מהווה ויתור על קיום הבוררות.

בית המשפט המחוזי דחה את הטענה ובית המשפט העליון דחה את הערעור על ההחלטה, תוך שהוא מציין (סעיף 27 לפסק הדין):

" בהקשר שלפנינו, נפסק על ידי בית משפט קמא לגופם של דברים כי במישור העובדתי, אין מקום לטענה כי סיטריקס לא העלתה את טענת הבוררות במועד, וכי ויתרה על דרישת קיום הבוררות מעצם הסכמתה להעביר את הדיון בתובענה לבית המשפט בתל-אביב. נקבע, כי ההליכים הזמניים הוחרגו במפורש מחובת הבוררות בהסכם 1997, ומכל מקום סיטריקס העלתה את נושא הבוררות גם במסגרת ההליכים הזמניים. יתר על כן, ההסכמה להעברת הדיון לבית המשפט בתל-אביב היתה רק לצורך ההליכים הזמניים, והיא אינה שקולה כויתור על דרישת קיום הבוררות. על פי קביעות בית המשפט, הדרישה לקיים את הבוררות הועלתה בטרם ננקטה עמדת סיטריקס לגופה של המחלוקת במשפט עצמו. בנסיבות אלה, נתקיימו התנאים לעיכוב הליכים והעברה לבוררות אפילו היה מדובר בבוררות רגילה שחל עליה סעיף 5 לחוק. על אחת כמה וכמה, כאשר הבוררות כפופה לאמנה, ועל בקשת העיכוב חל סעיף 6 לחוק."

21. לא למותר להוסיף את המעלות שבקיומה של בוררות ככלי יעיל למיצוי מהיר של הסכסוך שהתגלע בין בעלי הדין, ראו: [בר"ע 125/68 שחב נ' שחב, פ"ד כג\(1\) 16, עמ' 19-20; רע"א 985/93 אלרינה אינוסטמנט קורפוריישן נ' ברקי פטה המפריס \(ישראל\) בע"מ, פ"ד מח\(1\) 397, עמ' 406; פרק המבוא בספרו של אוטולנגי.](#)

מטעם זה ייטה בית המשפט ככל הניתן ליתן עדיפות לפרשנות המקיימת את תניית הבוררות על פני פרשנות המאינת אותה [\(רע"א 141/11 אלבקס וידיאו בע"מ נ' TYCO BUILDING SERVICES PTE LTD., 2011, כב' השופט דנציגר\)](#), ומטעם זה ייטה בית המשפט גם שלא לפצל הליכים משפטיים בתביעה ובתביעה שכנגד, דבר שיגרום לעיכוב הליכי הבוררות [\(ע"א 10295/08 אמיל טייב נ' די. אס. אי. – תעשיות סיליקה דימונה בע"מ, 2011, כב' השופט מלצר, בהסכמת כב' השופטים ריבלין ורובינשטיין\).](#)

תוצאה:

22. אשר על כן, אני מורה על עיכוב ההליכים בתובענה זו.

בהתאם לתניית הבוררות, סעיף 11.3.1 להסכם, על הצדדים לפנות לראש לשכת עורכי הדין בישראל לשם מינוי בורר, אלא אם הצדדים יסכימו על זהותו בתוך 15 יום. עיכוב ההליכים מותנה אפוא בכך שהמשיבות יפנו לראש לשכת עורכי הדין לשם מינוי בורר בתוך 30 יום מהיום (בהעדר הסכמה בין הצדדים).

יונה אטדגי 54678313

בכלל הנסיבות שתוארו, כאשר המשיבות תרמו בעצמן לאי הבהירות שנותרה ביחס לעמדתן לקיום הבוררות, אינני פוסק הוצאות (השוו לעמדתו של כב' השופט רובינשטיין ברע"א 8024/06 הנ"ל).

ניתנה היום, כ"ט אדר ב תשע"א, 04 אפריל 2011, בהעדר הצדדים.

יונה אטדגי, שופט

נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה

[בעניין עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו – הקש כאן](#)